

Az elveszett gyöngy

Először nagyon sajnáltam a gyöngyöket.

– Még lábuk sincs – mondtam elégedetlenül.

A gombok jobban tetszettek, mert volt köztük lapos, gömbölyű, egyiken két lyuk volt, másikon négy. Volt, amelyiknek az egyik oldala fényes volt, a másik matt. Voltak csontból készült gombok, meg olyanok, amik azzal a textillel voltak bevonva, amiből a kosztüm készült, hogy szépen harmonizáljanak.

– Igaz, hogy nincs lábuk – válaszolta anyu –, de tudnak gurulni.

– Ugyan, gurulni! Az is valami! – legyintettem.

Pár nappal később kiborult az egyik dobozka, szétgurultak a gyöngyök. Úgy szedegettük fel őket. Egy nagy fényes hiányzott.

– Vajon hol lehet? – kérdezte anyu, és seprűvel próbálta megkeresni. A porszívót nem merte bekapcsolni, mert akkor az beszippantotta, örökre elnyelte volna.

Este, lefekvéskor eszembe jutott a gyöngy.

– Csak nem fél egyedül? A társai nélkül? – faggattam anyut, amikor betakart.

– Nem – hangzott a válasz, és anyukám megpuszilt, jó éjszakát kívánt, elindult az ajtó felé, és a keze már a villanykapcsolón volt, amikor a halk nyöszörgésem megállította:

– De a társai nélkül kuksol valahol. A sötétben...

– Te félsz? – kérdezett vissza anyu.

Azon a héten egyedül aludtam fenn az emeleten, a két nővérem táborban volt.

– Nem – jelentettem ki hősiezen.

– Biztosan csodálatos kalandok esnek meg vele – szólt anyu.

– Miféle kalandok? – élénkültem fel, és tudtam, hogy mese következik.

– Hát – ült le anyu az ágy szélére –, lehet, hogy begurult a szekrény alá. És a szekrény mögött tanyáznak a ...

– A pókok – vágtam közbe.

– Pókok? – vont a össze szemöldökét anyu. Talán azt akarta mondani, hogy nálunk nincsenek pókok, mert ő mindig alaposan takarít, de aztán beleegyezett:

– Úgy van. Méghozzá messze földön híres pókok. Ők készítik a legfinomabb, leheletvékony selymet.

– Talán ruhát készítenek a gyöngynek.

– Ha nem ruhát, akkor fátylat.

– Jaj, csak el ne szakadjon!

– Miért szakadna el? Az ágy alatt nincsenek tövisek, amibe beleakadhatna.

– A seprűnyéltől, amit bedugtál az ágy alá.

– Akkor többet nem döfködünk a seprűnyéllel – ígérte meg anyu komolyan, de nem hagytam, hogy befejezze a mondatot.

– És ha nem a szekrény alá, akkor hová gurult?

– Akkor... – nézett körül anyu a szobában –, akkor az asztal alá. És ott van a... – anyu elhallgatott egy pillanatra, és már tudtam, felfedezte, hogy kiborult a hegyező. – A kihegyezett ceruzák forgácsa.

Azt hittem, le fog szidni, de ő csak folytatta a kalandokat:

– És a nagy forgácshalom betemette a gyöngyöt.

– Be?

– Be bizony.

– Akkor ki kell onnan szabadítani! – kiáltottam fel.

– Igen ám, de nem hallja senki, ahogy kétségbeesetten kiabál, a forgács letompítja a hangot.

– Majd holnap összesöpröm – fogadkoztam –, és akkor kiszabadul.

– Jó – bólintott anyu –, de az is lehet, hogy már előbb kiszabadul.

– Hogyan?

– Éjszaka belopózik Pajkos cica, és széttúrja a forgácshalmot.

– Az nagyon jó lesz – mondtam, és megnyugodtam.

Másnap is még az elveszett gyöngy sorsa foglalkoztatott.

– Anyu, ugye egy gyöngy nem csak gurulni tud, hanem pattanni is?

– Pattanni?

– Igen. Felfelé.

– Azt hiszem, tud.

– És mi van, ha felpattant a virágok közé? – kuporodtam le anyu mellé, aki a virágágyásoknál gyomlált.

– Olyan magasra?

– Olyan magasra.

– Hát, végül is elképzelhető.

– És ott mi történt vele?

Anyu elgondolkozott. A nappaliban egy hibiszkusz állt, az udvarból éppen ráláttunk. Szép mélyvörös virága volt.

– Belebújt a virág tölcsérébe – felelte anyu.

– És? – sürgettem.

– És éjjel jöttek a tündérek.

– Tündérlányok – pontosítottam.

– Nem, nem – rázta a fejét anyu –, egy tündérkirályfi.

– Királyfi? – csodálkoztam.

– Úgy ám, egy királyfi, aki egy rózsza tövisét csatolta az oldalára kardként, aki levélből készült köpenyt viselt. Házasodni akart, de a kiszemelt tündérkisasszony azt a feladatot kötötte ki a kérőinek, hogy csak annak adja a kezét, aki a legkülönlegesebb ajándékot hozza a számára. A királyfi éjjel letépte a virágot, és másnap a menyasszony megtalálta a virágban a gyöngyöt, így a királyfinak nyújtotta kezét, és a mi elveszett gyöngyünket illesztette a menyasszonyi koronájára.

– De hát akkor soha nem kerül vissza hozzánk a gyöngy.

– Nem. De cserébe örökké ott fog tündökölni a koronában.

És a gyöngyöt tényleg soha nem találtuk meg.

